

Arrest

nr. 154 689 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juli 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 30 april 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.07.2011 bij aangetekend

schrijven bij onze diensten werd ingediend door :B., Q. (R.R.: xxxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Kosovo

geboren te Zabllaq op 10.04.1988

adres: (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 27.09.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor verzoeker die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 29.04.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene/n nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene/n werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur *“waaruit rekening dient gehouden te worden met alle elementen van het dossier”*, en van het vertrouwensbeginsel. Verzoekende partij voert tevens overschrijding en afwending van macht aan.

De verzoekende partij betoogt als volgt:

“(…) Doordat verwerende partij meer geloof hecht aan een haar eigen arts-adviseur dan de behandelde arts van verzoeker;

Dat de verzoeker attesten overlegde van zijn huisarts,

Dat verzoekster reeds meer dan 2 jaar in behandeling is en aanzienlijke medicatie krijgt voorgeschreven;

Dat de arts-adviseur van verwerende partij allesbehalve objectief is en aan zijn bevindingen niet meer waarde kan gehecht worden dan aan de geneesheren dewelke reeds jaren vertrouwd is met verzoeker;

Dat de arts-adviseur het dossier slechts enkele minuten heeft onderzocht doch niet verzoeker in persoon;

Dat het correct zou zijn alvorens een beslissing te nemen de bevindingen van de arts-adviseur aan verzoeker mee te delen zodoende dat repliek kon worden geformuleerd;

Dat een objectieve derde diende aangesteld te worden om uit te maken welke problemen verzoeker ondervindt;

De motivatie is de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende;

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet het aan de arts-adviseur toekomt om de medische toestand van de verzoekende partij te beoordelen in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze verschaft een advies aan de gemachtigde die conform dat advies een beslissing neemt. Het loutere gegeven dat de arts-adviseur het niet eens is met de behandelende arts(en) maakt niet dat zijn oordeel ongeloofwaardig en subjectief is. Verder is de arts-adviseur niet verplicht om de verzoekende partij aan een persoonlijk onderzoek te onderwerpen wanneer hij op grond van de overgelegde stukken tot een gemotiveerd advies kan komen, hetgeen in casu gebeurd is. Het betoog van verzoekende partij als zou de arts-adviseur het dossier slechts enkele minuten bestudeerd hebben, wordt op geen enkele concrete wijze onderbouwd en bovendien toont dit ook allerm minst aan dat de arts-adviseur het dossier niet grondig zou bestudeerd hebben. Evenmin kan de verzoekende partij gevolgd worden in haar betoog waar zij meent dat een objectieve derde had moeten worden aangesteld. De arts-adviseur voert zijn opdracht in alle onafhankelijkheid uit, zodat niet kan aangenomen worden dat deze subjectief oordeelt.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij verwijst naar haar medische toestand maar daarmee nalaat het oordeel van de arts-adviseur, met name dat: *"II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:*

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 25-jarige man een chronische depressieve toestand vertoont, zonder enige pejoratieve evolutie.

Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst.

Betrokkene is voldoende vertrouwd met zijn aandoening zonder dat deze, ook onbehandeld, een gevaar kan betekenen voor zijn leven of fysieke integriteit, en er is ook geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat, gezien de banale medische toestand.

Er waren verder geen acute opstoten, er waren geen hospitalisaties." met concrete argumenten te betwisten.

2.4. Waar verzoekende partij nog meent dat het advies aan een tegensprekelijk debat had moeten onderworpen worden zodat zij haar mening kenbaar kon maken, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het tweede middel.

2.5. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwing die verzoekende partij naar voor brengt, toont niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou schenden, of waarom de verwerende partij zich zou schuldig gemaakt hebben aan overschrijding of afwending van macht. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

2.6. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“(..)

Doordat verwerende partij voorafgaand de bestreden beslissing geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, meer bepaald het verslag van de arts-adviseur aan verzoeker heeft verleend;

EERSTE ONDERDEEL

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State (...)

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen onder steunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat.

(...)

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee.

(...)

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing.

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens:

(...)

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken.

TWEDE ONDERDEEL

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen en inzage te geven in het dossier. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen

(...)

De Raad van State stelt :

(...)

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook

kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand een beslissing te nemen inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu heeft verzoeker geen enkele inzage gekregen in het advies van de arts-adviseur;

BESLISSINGEN VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij bewijst nergens dat verzoeker inzage in het dossier gekregen heeft voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing;

Op geen enkel moment heeft verzoeker kans gehad om het verslag van de arts-adviseur in te kijken.

Nooit heeft verzoeker de mogelijkheid geboden gekregen geconfronteerd te worden met de stelling van de adviserend geneesheer in kwestie, noch met zijn verslag;

Voorts wenst verzoeker te wijzen op de volgende wetsbepalingen:

Art. 32 G.W. stelt:

*"Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in art. /34 "
" (eigen cursivering en benadrukking)*

Art. 4 Wet 11 april 1994 stipuleert:

"Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument terplaatse kan inzien, hieromtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen. " (eigen cursivering en benadrukking)

Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van de hoorrecht is geschonden;

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij een verplichting heeft tot het houden van een tegensprekelijk debat alvorens zij op grond van het medisch verslag van de arts-adviseur overgaat tot het treffen van de bestreden beslissing. De stukken met betrekking tot de door verwerende partij gebruikte informatie bevinden zich in het administratieve dossier en verzoekende partij had gebruik makend van haar inzagerecht de mogelijkheid kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de verweerder de verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij het bestuur inzage gevraagd heeft in het administratief dossier of nog, dat dit haar zou geweigerd zijn.

2.9. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

2.10. Voorts moet worden gesteld dat verzoekende partij de kans kreeg om haar situatie aan verweerder uiteen te zetten in het raam van de aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en verweerder de bestreden beslissing pas nam nadat de arts-adviseur oordeelde dat verzoekende partij niet in de voorwaarden is om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd op medische gronden. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat zij haar argumentatie niet kon ter kennis brengen aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam en dus onvoldoende werd gehoord. De hoorplicht houdt ook niet in dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kon maken, hetgeen zij in casu heeft kunnen doen naar aanleiding van haar aanvraag (cf. mutatis mutandis HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 60).

Er moet ten overvloede worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voorzover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekende partij maakt evenwel niet aannemelijk dat zij verweerder nog inlichtingen had kunnen verschaffen die hem er konden van weerhouden de bestreden beslissing te treffen.

2.11. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Doordat verwerende partij oordeelt dat de aandoening van verzoeker een reëel risico zou dienen in te houden van een ziekte die van direct levensbedreigende aard is om het verzoek ex. art. 9ter ongegrond te kunnen verklaren;

Terwijl art. 9ter, §3, 4° Vw dergelijke voorwaarde niet oplegt;

Overwegende dat art. 9ter, §3, 4° Vw. bepaalt:

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

4° indien de in § 1, vijfde lid vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

Art 9ter§1 bepaalt dat :

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Dat verwerende partij of diens arts-adviseur geen controle doet van het gegeven of een adequate behandeling in het land van herkomst van verzoekers aanwezig is;

Dat verwerende partij niet onderzocht heeft op behandeling in het land van herkomst mogelijk is doch beperkt zich tot de mededeling dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker;

Dat verwerende partij bij de aanvraag van verzoeker enkel geoordeeld heeft of verzoeker een reëel risico heeft van een ziekte die van direct levensbedreigende aard is;

Dat verwerende partij geen controle doorvoerde van het tweede en derde onderdeel van de definitie van art. 9ter§1 Vreemdelingenwet.

Dat verwerende partij niet gecontroleerd heeft of de ziekte van verzoeker een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft;

Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is; (...).”

2.13. De Raad wijst erop dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet voortvloeit dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies van 29 april 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt en bovendien integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, als volgt:

“(...) Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.07.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u mededelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

11/6/2011, Dr. Rogiers, huisarts, depressief klachtenpatroon sinds 2003, allerlei symptomen zoals angst, slapeloosheid, nachtmerries, gevoel van onmacht en hulpeloosheid, maar er waren geen hospitalisaties of acute opstoten.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 25-jarige man een chronische depressieve toestand vertoont, zonder enige pejoratieve evolutie.

Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst.

Betrokkene is voldoende vertrouwd met zijn aandoening zonder dat deze, ook onbehandeld, een gevaar kan betekenen voor zijn leven of fysieke integriteit, en er is ook geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat, gezien de banale medische toestand.

Er waren verder geen acute opstoten, er waren geen hospitalisaties.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)"

Uit voornoemd advies blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de aangevoerde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zoals duidelijk blijkt uit het advies van de arts-adviseur heeft deze in lijn geoordeeld met het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nu de arts-adviseur oordeelt dat er *in casu* geen sprake is van een aandoening die actueel een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij en dat zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst, er geen sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling omdat de chronische depressieve toestand geen enkele pejoratieve evolutie vertoont, verzoekende partij nooit gehospitaliseerd werd en *"Betrokkene voldoende vertrouwd (is) met zijn aandoening zonder dat deze, ook onbehandeld, een gevaar kan betekenen voor zijn leven of fysieke integriteit, en er is ook geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat, gezien de banale medische toestand"*.

Uit bovenstaande vermelding in het medisch advies blijkt duidelijk dat het volgens de ambtenaar-geneesheer gaat om een banale aandoening. Bovendien blijkt uit deze overweging eveneens dat het betoog van de verzoekende partij waar zij stelt dat *"Dat verwerende partij niet gecontroleerd heeft of de ziekte van verzoeker een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*, niet klopt. De ambtenaar-geneesheer stelt immers dat de aandoening banaal is, waardoor er zelfs geen gevaar voor het leven of de fysieke integriteit of geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou zijn wanneer er geen behandeling is. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat dit motief van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk zou zijn.

Gelet op voorgaande kan het betoog van de verzoekende partij als zou de arts-adviseur enkel levensbedreigende aandoeningen in overweging nemen evenmin aangenomen worden.

2.14. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER